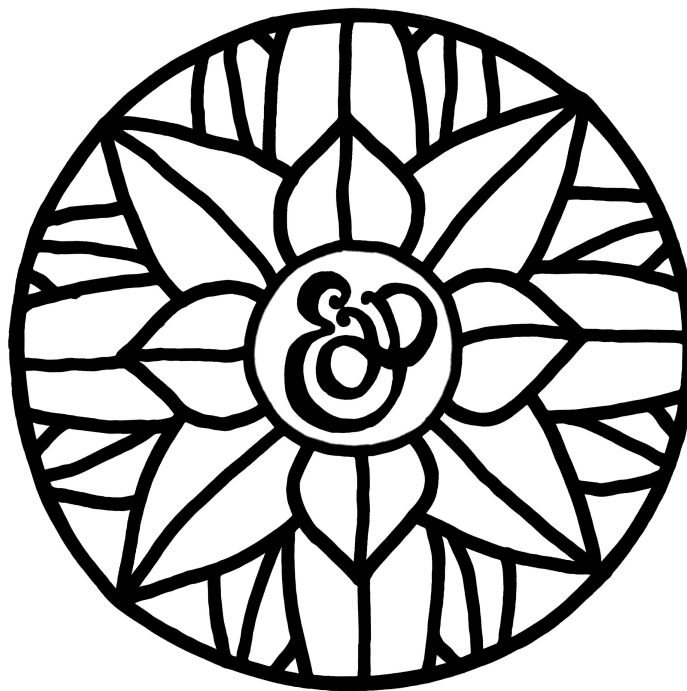

Lotuskabinettet

Ea Philippa

Drømmevæverens spindelvævspalads

Fralinkala bar hende hen over de grønne bakker. Philililippa lod sig nysgerrigt føre gennem det kuperede terræn. De nærmede sig havet. Luften blev fugtigere, og lugten af salt kildrede i næseborene.

Et majestætisk bjerg rejste sig ud af den perlende dis i horisonten, og rundt om bjerget smøg floden Illiana sig smidigt og forsvandt så brat. En sydende brusen fyldte luften med små perler af dis og blandede sig med lyden af ravnens skrig. De kredsede over havet omkring bjerget, som Fralinkalas kurs var stik imod. Han bar

hende i blødt trav hen over landskabet, og havets friske morgenluft rensede hendes sind og fyldte hende med ny energi. Fuld af forventning fulgte hun Fralinkalas bløde og stærke bevægelser.

Som de nærmede sig bjerget, blev det tydeligt, hvordan det skilte sig fra resten af øen med en kløft, hvor Illiana brusede igennem. Ved foden af bjerget stoppede øen brat med en skarp kant. De var allerede højt oppe. Herfra kastede Illiana sig ud over kanten i et brusende vandfald, der endte i havet langt under dem.

Fralinkala stoppede, da de nåede floden, og bøjede sig blidt, så Philililippa kunne stige ned. Det var tid til at tage afsked.

Fralinkala havde ført hende til Isadoribjergets fod. En buet træbro førte over floden og op på bjerget, men her kunne hesten ikke gå, så hun måtte fortsætte det sidste stykke på egen hånd. Fuld af uro gik hun ud på broen, der knagede og stønnede og gav sig i træet, som havde ingen betrædt dens ryg meget længe. Hun gik med skælvende nervøse skridt. En voldsom vind satte ind, da hun nåede midten af broen, og havet under hende viste sine hvide tænder. Hun klamrede sig til rækværket og bevægede sig langsomt mod bjerget. På den anden side af broen mødte bjerget hende med en lille snoet og trappet sti, der løb op og rundt om bjerget. Himlen syntes pludselig mørk og dyster over hende, og skyerne trak sig sammen. Solen kastede et sælsomt lys over bjerget gennem disen fra Illianas vandfald, og jorden var stribet af lys og mørke. Mest af alt havde hun lyst til at vende om. Rejse tilbage til blomsteralferne og bare blive der i glemslen. Men nu var hun kommet så langt, og en indre stemme sagde hende, at dette var noget, hun måtte gøre, hvor ubehageligt og uhyggeligt det end syntes.

Stien førte hende rundt om bjerget, og her mødte hende et overdådigt syn. Da hun løftede blikket fra stien og op ad bjerget, så hun Drømmevæverens palads. Et spindelvævspalads spundet af de fineste tråde i sirlige mønstre. Nogle steder tæt spundet, andre steder stormasket. Paladset havde lange spidse tårne snoet af edderkoppespind. Disen fra vandfaldet satte sig som perler i spindelvævet og funkede i den matte tordensol.

Draget af det fantastiske syn bevægede hun sig som i trance det sidste stykke op ad bjerget, til hun stod foran paladsets store port. Her helt tæt på kunne hun se de store silkeedderkopper sidde i spindet og fire sig op og ned gennem paladset. Det var på en gang så uendelig fint og så frastødende med de smukke spind og glitrende perler, og de store, mørke edderkopper.

Med bævrende hjerte trak hun i en lang tråd, der hang som en klokkestreng ved porten med en stor dråbe for enden. I det samme trævledes portens væv op, og en flok edderkopper myldrede frem fra væggene og vandt vævet op til et stort nøgle af spind og forsvandt derefter ud i væggene igen. En sommerfugl med stærke farver satte sig i portåbningen, afventende, og vinkede blødt med vingerne. Den flaksede et par meter frem. Philililippa fulgte efter den og trådte ind over dørtærsklen, og i det samme forandrede alt sig. En bølge af farver og fornemmelser strømmede ind over hende, og alt sejlede. Hun blev svimmel og helt blød i knæene. Luften føltes tyk og varm, og alt blev uvirkeligt og fjernt. Stemmer og farver blandede sig i hendes bevidsthed, og alt gik på en gang meget

hurtigt og meget langsomt. En bølge af billeder og følelser rullede ind over hende, og sommerfuglen flaksede forbi og rundt og rundt. Det var som så hun en blanding af tusindvis af ufærdige drømme for sit indre øje. En kælder fyldt med skeletter og kranier liggende helt tæt pakket som i køjesenge. En strøm af røde blade flyvende som en hvirvelvind mod hende. En masse kæmpestore lotusblomster, der åbnede sig og udsendte et varmt, gult lys. Et mægtigt øje, som en mosaik, der blinkede. Snoede trapper op og op og op gennem en konkylie på havets bund. Tæt grøn tåge. Et skib, der sejlede på himlen. Hun gik og gik gennem et tåget landskab, og pludselig stoppede det hele lige så brat, som det var begyndt.

”Vær hilset Philililippa Principippa Princisjeska. Velkommen til mit spindelvævspalads. Du er ventet.”

Det var hende. Drømmevæveren. Hun sad ved sin store perlevæv midt i en mægtig tom sal. Idet hun rejste sig, stod en sværm af sommerfugle op omkring hende, flaksede lidt rundt, og fløj så tilbage i folderne i hendes lange, blå kjole, så den brusede. Hendes sorte hår var samlet i snoner og fletninger og fine spind, og en edderkop var i færd med at rette lidt på det.

”Jeg beklager den voldsomme entré. Du kommer tidligere end ventet, og jeg var netop helt opslugt af at væve nattens drømme. Det var dem, du blev fanget ind af, da du trådte over tærsklen.”

Philililippa var stadig helt fortumlet og påvirket af sine voldsomme syn, og stod og svajede med et søvndrukkent

udtryk i ansigtet. Uhyggen og væmmelsen bredte sig i hende over de mange store edderkopper, der hjemmevant kravlede i Drømmevæverens hår og ordnede hendes kunstneriske frisure. Hun kunne ikke få øjnene fra dem. De mærkede hendes stirren, og i det sammen poppede store øjne ud af deres kroppe. På lange, bøjelige stilke hang de lidt og hoppede, for så slubrende og smaskende at glide tilbage i kroppene.

Philililippa gav et gisp fra sig og vaklede to skridt baglæns. Drømmevæveren slog en rungende, voldsom latter op. ”De føler hver en vibration og ser dybt ind i din sjæl. De kender dine længsler og viser dig dit eget spejlbillede. Ser du, det er dem, der spinder min trend til drømmevæven. – Kom, lad mig vise dig mit palads.”

Hun bevægede sig fra sin mægtige væv fuld af ufærdige drømme over mod Philililippa i en sky af sommerfugle. På én gang både smuk og skræmmende. Philililippa følte sig pludselig meget lille og sårbar. For første gang siden sin opvågning i skovbunden følte hun frygt og utryghed. Der var noget foruroligende og trykkende over den uldne tordenluft i paladset. Hun vidste ikke, om det var højdernes tynde luft, eller Drømmevæverens værk. Det var som at være et sted mellem drøm og virkelighed. Som lige efter man er vågnet efter søvn midt på dagen og ikke rigtigt kan komme til sig selv igen.

”Du er bange,” sagde Drømmevæveren med sin skarpe stemme, mens hun nærmede sig Philililippa. ”Det er der ingen

grund til. Du har meget at frygte, men ikke i mit palads. Her vil du kun møde sandheden, hvor skarp og hård den end kan være.”

Drømmevæveren standsede lige foran hende. Hun lagde en hånd på hendes skulder, og en bølge af is gik gennem Philililippas krop. Hånden havde lange, krogede negle med et violet skær. Med den anden hånd løftede hun Philililippas hage op, og deres øjne mødtes.

”Mig kan du ikke narre. Jeg ved alt. Jeg kender hver en sjæls dybeste længsler og ønsker. Kender alles inderste hemmeligheder, og jeg kender den mission, himlen har udpeget enhver til at udføre. Jeg væver alle væsners drømme af sjælens sandhed og himlens håb. Jeg kan se, at du frygter mig. At jeg skræmmer og frastøder dig. Men jeg drager dig også, og du vil gerne kende sandheden, selvom den vil føre dig gennem dybe, mørke og ufremkommelige områder, hvor du må møde din frygt. Og det er kun godt, min pige, det er kun godt.”

Drømmevæveren så hemmelighedsfuld og fjern ud i blikket, mens hun sagde det, og Philililippa kunne mærke, at hendes hænder blev varme, som om hun allerede var i færd med at væve hendes næste drøm. Så slap hun Philililippas hage, vendte sig om og tog et par hurtige skridt, så kjolen brusede af sommerfugle. ”Kom, kom, følg med mig, du må se mit palads, mens det endnu er lyst,” sagde hun, mens hun vendte sig utålmodigt halvt tilbage mod Philililippa. ”Der er meget at se.”

Modvilligt fulgte Philililippa efter. Først gik de helt tæt hen til salens ydervæg. ”Se, det er alt sammen spundet af silkeedderkopperne. De har spundet mig dette palads af deres fineste tråde. Som det fineste net holder det alle drømmene inde i paladset, mens jeg væver, så de ikke flyver ud før tid, blander sig med hinanden, eller endnu værre – flyver ud til de forkerte. For se, det ville jo være en katastrofe. Forstår du, denne mission – at væve alle væsners drømme, er den, himlen har udpeget mig til at udføre. Den er hverken bedre eller ringere end nogen anden mission i universet, men det er min mission. Den ene mission, som jeg kan udføre bedre end nogen anden, som bringer mig til min højeste glæde og største nydelse, som er det sted, hvor jeg kan gøre en forskel i denne verden. Det er den opgave, det er mit livsformål at udføre. Mit kald. Jeg må udføre den med den højeste grad af præcision og inderlighed, og derfor er intet for godt til mit palads – mit væveri. Drømmene må have de allerbedste vilkår, fødes og lægges i den fineste vugge, før de flyver ud i verden til rette vedkommende.”

Væggene i paladset havde mange lag af helt tyndt spind i de mest raffinerede mønstre. Imellem lagene sad de store edderkopper klar til at reparere hvert et lille hul i nettet og rense spindet for hver en urenhed. Spindet var oversået med dråber af dug fra Illianas vandfald, der brusede ud over klipperne ved Isadoribjerget. Tindrende funkede de i vævet, og gjorde de store edderkopper lidt mindre uhyggelige. Men det var alligevel med en vis lettelse, at Philililippa fulgte med, da Drømmevæveren begav sig videre.

Hun førte hende til en lang, snoet trappe for enden af en buet gang. Herfra gik de opad, og Philililippa antog, at de måtte være på vej op i et af paladsets snoede tårne. Som de nærmede sig toppen, hørtes fugleskrig.

”Det er ravnene,” forklarede Drømmevæveren. ”De kredser om dette tårn, det er deres. Ravnetårnet.”

De kom til en afsats. Her var gulvet dækket af store, flettede kurve fyldt med glitrende, farvede frø. Overalt i rummet var der udspændt lange, fine tråde fra punkt til punkt.

”Dette er mit spinderi,” sagde Drømmevæveren. ”I det samme hørtes blafren af store vinger, og en flok ravne kom baskende ind gennem en åbning i taget. Deres klør var fulde af flere glitrende, farvede frø.

”Vær hilset mine ravne. I bringer dyrebar information til mit palads,” sagde hun og strakte armene ud for at modtage de glitrende frø fra en af ravnene. De andre fløj ind og lagde nænsomt deres høst i de flettede kurve.

”Lad os se, hvad I har med til mig i dag.” Hun rakte et skinnende grønt frø til Philililippa. ”Se, det er af disse frø, silkeedderkopperne spinder trenden til min væv.” Frøet var koldt og ganske tungt. ”Ja, det rummer megen information. Ravnene har af natur en besynderlig vane med at stjæle eller samle alt, der glitrer. Men her i Wollonvilja er de trænet til at samle disse helt særlige glitrende frø. Himlen er sået med dem, og ravnene plukker dem og bringer dem til mig.”

Philililippa studerede frøet nærmere. Det fyldte hele hendes hånd, og havde fine fuger i sig. Hun løftede det op til næsen og duftede til det. Hun blev helt svimmel. Det duftede sødt, varmt og krydret og en smule syrligt. Hun var allerede ved at døse hen i en drøm, da Drømmevæveren snuppede frøet ud af hænderne på hende igen. ”Nej, det må du vente med, til det bliver nat. Dette er de rå informationer, alt for uklare og voldsomme for almindelige væsners ubevidsthed at forstå. De vil blot efterlade dig søvnløs, forvirret og forstumlet i en rastløs tilstand, eller endnu værre – i frygt og fortvivlelse uden evne til at se lys eller vej videre. Næh forstår du, først må silkeedderkopperne vikle de små, komprimerede oplysninger ud og spinde dem til lange, fine tråde, så oplysningerne folder sig ud.” Hun viste hende, hvordan edderkoppen lynhurtigt bed hul på frøene, fik fat i det dunede indhold, og med de otte ben spandt en lang tråd, mens den bevægede sig baglæns rykvis og vandt tråden omkring en sirligt indrettet konstruktion langs med tårnets mure helt oppe under taget. Fra den anden ende begyndte en anden edderkop at vikle det op til et stort nøgle, som den tog op på kroppen, mens den bøjede i benene og med et afsæt sendte af sted med et rygstød over i en anden kurv. Drømmevæveren gav et gisp fra sig. ”Åh, forsigtig nu.”

Philililippa smilede skjult. Så selveste Drømmevæveren kunne også blive nervøs. Det var da opløftende. Hendes skarpe og ærværdige facon var ellers skræmmende, men med dette lille gisp åbnede hun en sprække i sin stramme facade, og en

blidere kvinde kom til syne i et kort glimt, men forsvandt hurtigt igen. ”Kom, kom, vi må videre, der er mere at se.”

Hun førte Philililippa ned ad tårnets trapper og gennem en mængde buede tunnelagtige gange af store bærende spindelvæv på højkant med hul i midten og forbundet af finmasket hvidt, dunagtigt væv. Philililippa gøs, da de bevægede sig gennem gangene. Det var som, de var på vej ind i en kæmpe edderkops dunkle hule gennem dette klæbrige, klistrede spind. Det blev mørkere og dunklere jo dybere de kom, og Philililippa fik en kvælende, klaustrofobisk fornemmelse i kroppen. ”Måske har jeg set nok for nu, måske skulle vi bevæge os tilbage mod salen med drømmevæven. Jeg har faktisk nogle spørgsmål, jeg gerne vil drøfte med dig.”

”Shyhh min pige, ikke så hastig, ikke så frygtfuld. Jeg ved, hvorfor du er kommet, og jeg skal nok give dig så mange svar, der er mig tilgængelige. Men først må du se det fineste af mit palads.”

Gangen blev mere rummelig. Tunnellens spindelvævsspær blev større i omkreds, og lyset trængte atter igennem vævet. Det gik ned ad bakke, og pludselig mandede gangen ud i en mægtig sal. Philililippa var målløs. Som forstenet standsede hun midt i salens åbning fra tunnellen. Dette var dog det utroligste, hun endnu havde set. En sal langt smukkere end væveriet, vævet af store bløde spindelvæv i de mest forunderlige mønstre. Salen havde bløde hvælvinger, og gennem spindet strømmede sollyset helt klart og tindrede i de tusinder af dugdråber, der sad i spindet, og fik det til at ligne

en stjernespækket nattehimmel. Lyset faldt på salens gulv gennem spindene, og gengav her de fabulerende mønstre. Rummet var fyldt af fliksende, flagrende sommerfugle i alle regnbuens farver med fortryllende aftegninger på vingerne, der blandede sig perfekt med spindelvævenes mønstre. De flagrede ud og ind gennem tagets stormaskede væv.

”Dette er Sommerfuglesalen. Her bor mine sommerfugleflokke. De kan frit flyve, hvorhen i riget de vil, og fylde deres vinger med støv. Hver dag går jeg herved og fylder min kjoles folder med nye sommerfugle.”

Hun løftede op i kjolen, og en sværm af sommerfugle strømmede ud fra kjolen, og blandede sig med salens øvrige.

Hun stillede sig midt i salen med armene løftet i et V, mens hun snurrede rundt og rundt, så kjolen foldede sig ud omkring hende og bølgede i hendes selvskabte hvirvelvind, mens hun blidt hviskede:

”Kom kun mine støvbærende sommerfugle. Hvem har vingestøvs perledrys til nattens drømme?”

Rundt om hende samlede sig en flok sommerfugle, som dykkede ind i folderne på hendes brusende blå kjole. Hun blev ved og ved, og masser af sommerfugle dykkede ind i kjolen og forsvandt. Langsomt aftog hendes snurren, til hun til sidst igen stod helt stille. Kjolen brusede som havet, levende af de mange sommerfugles baskende vinger.

Philililippa stod måbende og så til under hele seancen. Denne uhyggelige, skræmmende og frastødende kvinde med edderkopper i håret og lange krogede violette negle på sine isnende fingre var pludselig lige så smuk, som hun før havde været skræmmende. Hun strålede af lys og visdom, og en usigelig skønhed sænkede sig over hende. Drømmevæveren sendte hende et indviet smil fuld af sødme og mildhed. ”Kom min ven, nu har du set mit palads.”

En nyvunden ro sænkede sig over Philililippas sind. Skønheden beroligede hende, og hun gengældte Drømmevæverens smil og fulgte med hende tværs over salen.

”Det er et smukt palads, du har, det har du været heldig med,” sagde hun.

Drømmevæveren slog sin voldsomme latter op, og Philililippa stivnede atter et kort sekund ved den skarpe lyd.

”Tak skal du have, min pige, heldig – ja, sådan har jeg aldrig set det. Heldig – ja, det kan du da have ret i. Jeg er faktisk også selv ganske godt tilfreds med udfaldet.”

I den modsatte ende af Sommerfuglesalen var der en dør. Drømmevæveren trak i en streng med en dugdråbe for enden, og straks trævledes døren op, nøjagtigt som paladsets yderport. En flok edderkopper myldrede frem og vandt tråden op til et nøgle, og så snart Drømmevæveren og Philililippa havde passeret, begyndte de at spinde døren igen, denne gang i et nyt fantasifuldt mønster.

De var tilbage, hvor de startede – i væveriet. Gennem paladsets spindelvæsvægge kunne Philililippa se, at solen var ved at gå ned over havet. Bølgerne havde lagt sig, og solnedgangen sendte rødlige farver gennem spindelvævenes mønstre, som var overalt i rummet. Det var kun få timer siden, at Fralinkala havde båret hende over de grønne bakker, og de havde taget afsked ved Isadoribjergets fod, men det var allerede for sent til at fortsætte rejsen endnu samme aften, og hun havde jo heller ikke fået svar på sine spørgsmål. Hun vidste stadig ikke, hvem hun var og hvilken retning, der var hjem. Selvom tanken om at skulle overnatte i dette drømmenes palads ikke begejstrede hende, tog hun sig alligevel mod til at spørge, da hun ikke så nogen anden udvej.

”Jeg undskylder min påtrængenhed, du vise Drømmevæver, men kunne det tænkes, at jeg kunne få lov at blive natten over, og først rejse hjem ved daggry i morgen? Jeg kan se, at solen er ved at gå ned, og jeg har et spørgsmål, som jeg meget gerne vil bede dig om svar på, hvis det er muligt.”

Drømmevæveren så hemmelighedsfuld ud, og straks fortrød Philililippa, at hun havde spurgt. Det hemmelighedsfulde smil gjorde hende utryg, men før hun nåede at sige noget, svarede Drømmevæveren: ”Du kan godt sove her. Du må også være sulten,” og i det samme fik Philililippa øje på et veldækket bord midt i salen.

”Jeg kan desværre ikke gøre dig selskab, da jeg er bagud med nattens drømme på grund af vores lille rundtur, men tag endelig for dig af retterne.”

Tøvende gik Philililippa over mod bordet. Her var alt, hvad hjertet kunne begære og mere til, alt sammen anrettet mesterligt på store fade og høje opsatser. Der stod en drømmeagtig glans omkring det, som fik måltidet til at se bedragerisk ud, og hun var ikke sikker på, om hun turde spise det. Det var ikke til at vide, hvad Drømmevæveren havde i gære, om det ville være sikkert at spise. Men sulten var stærkere end frygten, og hun satte sig ved bordet.

”Lad dig ikke forstyrre af mig, nyd dit måltid. Sommerfuglen vil vise dig, hvor du skal sove,” sagde Drømmevæveren, mens hun satte sig til rette ved væven.

Philililippa rakte ud efter et af de skinnende røde æbler på bordet. Det var ægte nok. Hun tog en bid, og i det samme blev hun kastet ud i en sanseeksplosion. Aldrig havde et æble smagt så sødt, så sprødt, så saftigt og syrligt. Hun forsvandt ind i en vågen drøm om æbletræer – først nøgne, så i knop. Knopperne sprang ud til duftende, hvide æbleblomster og indhyllede hende i deres hvide vårsne. Alting snurrede rundt. Hun blev løftet op mod træerne, der fik lysegrønne blade. De blev store og mørkegrønne, og hun sad nu i kronen og plukkede de saftigste skinnende røde æbler. For hver bid forførtes hun dybere ind i sansernes rige.

Da æblet var spist, sluttede drømmen. Overvældet og begejstret vendte hun tilbage til væveriet og huskede det overdådige måltid foran sig. Hun prøvede en af chokoladerne. En ny drøm brød frem. Denne gang svømmede hun i et hav af smeltet chokolade. Hun sejlede i en hvirvelvind rundt og

rundt i chokoladehavet, mens det regnede med pebermynteolie, mandler og rosiner, der blandede sig med chokoladen, og hun slikkede i sig, til chokoladen var spist og drømmen slut. Sikke en fest. Med begejstring smagte hun på alle retterne, og hver gang forførtes hun ind i en vågen drøm, til hun var mæt i alle sanser.

Mens hun sad og sundede sig oven på måltidet, faldt hendes blik på Drømmevæveren. Hun sad som i trance ved sin store perlevæv og vævede. Ud af hendes kjole flagrede sommerfuglene op over billedtæpperne på væven. De fliksede og flaksede over tæpperne og fløj op og ned med Drømmevæverens bevægelser. Efter dem stod små skyer af helt fint, gyldent støv, der lagde sig på tæppet.

Drømmevæveren sad og svajede frem og tilbage, tydeligvis helt opslugt af drømmene. Det ene øjeblik var hendes bevægelser voldsomme, vrede og bestemte, og hendes ansigt furet og mørkt. Det næste øjeblik var bevægelserne legende, lette og elegante, og hun smilede, og kun et øjeblik senere blev bevægelserne sarte og blide, og tårerne sprang fra hendes øjne. De faldt over tæppet, hvor de splintredes og blev til sirlig ornamentik over drømmen. Rundt om væven havde edderkopperne spundet et net, så drømmene ikke skulle forstyrre Philililippas måltid. Hun var målløs. Sådan opstod altså alle væsners drømme af Drømmevæverens perlevæv. Et øjeblik glemte hun alt om edderkopperne, tordenluften og uhyggen. Hun lod sig rive med af det smukke syn, og var helt fredfyldt og rolig. Drømmevæveren skræmte hende ikke længere på samme måde. Hun havde vist sin skønhed.

Sommerfuglen med de stærke farver flagrede ind foran Philililippa, og hun huskede, at den skulle følge hende til hendes seng. Hun løsrev sig fra sin betagelse og fulgte efter den. Sommerfuglen førte hende til salens fjerneste krog, hvor edderkopperne havde spundet hende en køje, som var udspændt mellem væggene og fastgjort i spindet. Hun gøs ved tanken om at skulle sove i den, men havde ikke noget valg, med mindre hun ville ligge på gulvet. Hun krøb op i køjen. Der lå et lille tæppe af helt blødt, finspundet spindelvæv. Det var dunet og vattet og slet ikke klæbrigt. Det var køjen heller ikke, opdagede hun. Den var forbløffende blød og behagelig at ligge i, og hun følte sig helt dårlig tilpas over at have været så fjendtlig mod edderkopperne. De havde jo virkelig vist hende omsorg og betænksomhed.

I det samme gik det op for hende, at denne kunne de umuligt have nået at spinde, mens hun havde spist, det var den alt for detaljeret og omhyggeligt lavet til. De måtte have spundet den, mens Drømmevæveren og Philililippa var på rundtur i paladset. Så Drømmevæveren måtte hele tiden have haft til hensigt, at hun skulle overnatte der. Uhyggen bredte sig i hende. Denne alvidenhed var både fascinerende og skræmmende.

På trods af sine bekymringer faldt hun hurtigt i en dyb søvn. Ingen er søvnløs i drømmenes palads, og ingen ej heller drømmeløs. Den nat blev hun i sine drømme ført til foretræde hos Drømmevæveren, hvor hun fik lov at stille sine spørgsmål.

”Hvem er jeg, og hvor kommer jeg fra?” var hendes spørgsmål, som hun i drømmen udtalte tydeligt til Drømmevæveren. Et hav af farver strømmede ind over hende, og alt snurrede rundt. Hun svævede vægtløs i et farvehav. Her var rart at være. Hun dvælede her en stund, før billedet skiftede, så så hun atter Drømmevæveren. Denne gang var hun oppe i ravnetårnet. Hun så ud som om, hun ledte efter noget. Med stor omhu studerede hun tråden i alle nøglerne med trenden til væven. Et for et tog hun dem op af kurven og rullede et lille stykke af den ud, holdt den op mod lyset og undersøgte den, som kunne hun læse tråden. Som om en kode var indprentet i garnet. Sådan blev hun ved, til kurven var tom. Hendes ansigt var alvorligt. Så kastede hun nakken bagover, lukkede øjnene og gjorde en armbevægelse og kaldte på den måde alle ravnene til sig. De baskede ned gennem åbningen i taget og satte sig på hendes skuldre, arme, i håret, på kurven og gulvet, overalt i det lille rum. Med fuglestemme talte hun til dem. En masse mystiske lyde, som Philililippa ikke forstod. Som lange, nøje instrukser til ravnene. Til sidst løftede hun armene og udtalte med klar fuglestemme et ord, der lød som ”flyv”, og på en gang lettede alle ravnene og fløj ud gennem åbningen i taget, hvor de var kommet ind.

Hun så, hvordan de fløj ud til hver en afkrog i riget. De spredte sig for vinden og afdækkede hvert sit område. De søgt højt og lavt, og samlede hvert et frø de fandt. De susede på udstrakte vinger gennem luften, dykkede præcist og skarpt og plukkede i høj fart frøene med næbet. Glitrende, farvede frø.

Frøene bragte de til Ravnetårnet. Her var alle edderkopperne parate. De bed hurtigt hul på de utallige frø et for et, og begyndte at spinde dem til lange tråde, nøjagtigt som Philililippa havde set dem gøre, mens hun var vågen. Denne gang var alle edderkopperne blot i gang samtidig, og de lange tråde krydsede ind over hinanden og dannede en indviklet trådlabyrint i tårnet. Drømmevæveren stod midt i rummet og studerede hver en tråd indgående, mens de spandt. Stadig så hun ud, som om hun søgte noget. Jo flere tråde, der spændtes ud gennem rummet, jo mere frustreret så Drømmevæverens ud, og jo mere vilter blev hendes frisure, eftersom edderkopperne havde vigtigere opgaver end at ordne hendes hår. Enkelte gange skete det, at hun gjorde tegn til edderkopperne, der dernæst vandt den igangværende tråd op i et nøgle, som de med varsomhed lagde i en separat kurv. Men hun så ikke tilfreds ud. Da alle frøene var spundet til tråde, og edderkopperne alle stod og trippede på hver deres otte ben og ventede på instrukser fra Drømmevæveren, slog hun over i et andet hvislende, puslende, knitrende sprog. Edderkoppesprog måtte det være. Tydeligvis utilfreds og irriteret gav hun med opgivelse i stemmen instrukser til edderkopperne, og ved fælles hjælp bar de kurven ned til væven, mens Drømmevæveren gik den anden vej. De riggede væven med nøglernes tråde som trend. Omhyggeligt og rituelt, fæstnede trådene på de små nagler, vikled dem ud og lagde dem i rillerne rundt om vævens mange finurlige konstruktioner. Op, rundt, ned, omkring og så videre, til alle trådene var udspændt og klar.

Imens var Drømmevæveren i Sommerfuglesalen. På samme måde, som hun havde gjort det med ravnene tidligere i drømmen, sendte hun sommerfuglene på mission. Philililippa så, hvordan sommerfuglene fløj ud gennem det stormaskede spindelvæv i Sommerfuglesalens tag, og ud over hele riget. Sommerfuglene fyldte deres vinger med støv fra hver en egn i riget, og fløj tilbage til Spindelvævspaladset på Isadoribjerget, ind i Sommerfuglesalen, hvor Drømmevæveren ventede nøjagtigt som tidligere på dagen med armene hævet i et V og snurrede rundt så kjolen flagrede. De fløj ind i kjolens folder, men denne gang var kjolen så fuld af flaksende sommerfugle, at hun knapt kunne bevæge sig. Kjolen stod ud fra hendes krop i et stort, blåt brus, og med en sælsom, yndefuld værdighed bevægede hun sig langsomt og graciøst gennem salen og ud til sin perlevæv.

Hun stod lidt foran perlevæven, mens hun betragtede edderkoppernes arbejde med trenden og lod fingrene glide henover trådene fordybet i tanker, som læste hun trådenes billeder og koder.

Så satte hun sig ved væven. Som gjaldt det hendes liv vævede og vævede hun som i trance. Hun vævede med hele sin krop. Med store bevægelser førte hun islættet gennem trenden op og ned. Indimellem vævede hun stående, som for at forstærke sin kraft. Hun så barsk og samtidig fortvivlet og frustreret ud. Håret fløj omkring hendes hoved, og sveden satte sig som perler i det. Edderkopperne forsøgte forgæves at holde styr på frisuren, men hun viftede dem væk, så de måtte springe for livet.

Sommerfuglene strømmede ud af hendes blå kjole og sværmede tæt over væven. Skyer af glitrende støv stod over den, og hun blev ved med at løfte op i kjolen og sende flere og flere sommerfugle op af den. Men lige lidt så det ud til at hjælpe. Indtil hun pludselig sank sammen over væven – udmattet, svedt og opgivende.

Så sluttede drømmen, og Philililippa gled dybere ind i søvnens drømmeløse tilstand.

Hun vågnede ikke før næste morgen, da solens matte stråler brød igennem spindelvævet, og lige så stille dæmrede nattens drøm for hende. Hun huskede, hvordan hun havde fået lov til at stille sit vigtige spørgsmål til Drømmevæveren, og at hun ikke havde fået noget svar. Hun var fuld af uro og bange anelser. Der havde været noget mystisk og foruroligende over hele dette møde med Drømmevæveren. Hun huskede tilbage på, hvordan hun havde det, helt fra da hun stod ved Isadoribjergets fod og langsomt bevægede sig ud over broen. Hvordan hun mest af alt havde lyst til at vende om. Hvordan uhyggen havde sneget sig ind overalt. Måske skulle hun have fulgt til sin lyst til at vende om. Hun blev grebet af panik. Frygten trængte ind i alle hendes celler. Tænk, om hun aldrig skulle slippe ud herfra. Tænk, om Drømmevæveren havde tænkt sig at holde hende som fange her blandt edderkopperne. Gad vide, hvilke skumle planer denne mystiske kvinde kunne have med hende.

I det samme hørte hun Drømmevæverens stemme.
”Godmorgen, min mystiske gæst. Har du sovet godt i

drømmenes palads?” spurgte hun, mens hun bevægede sig over mod Philililippas spindelvævskeje. Philililippa satte sig op med et ryk, så køjen gav sig. Hun havde for et øjeblik glemt, hvilken usædvanlig seng hun sov i, og det kom bag på hende, hvor levende og letpåvirkelig den var. I forskrækkelse gav hun endnu et spjæt fra sig, og denne gang resulterede det i, at køjen vendte vrangen ud, og Philililippa landede på gulvet.

Drømmevæveren slog sin voldsomme latter op. Hun stod nu lige over Philililippa, og i dette perspektiv så hun endnu mere skræmmende ud.

”Nåh, var nattens drømme dig til behag?” spurgte hun i sit skarpe tonefald.

Philililippa gispede indvendigt. Til behag? Hun havde jo langt fra fået de svar, hun havde ønsket sig. Ikke engang bare en smuk og behagelig drøm havde hun fået, kun underlige fragmenter uden nogle svar. Hun var ærlig talt ikke særlig tilfreds med, hvad alle disse anstrengelser havde båret af frugt. Men hun følte sig ikke i nogen gunstig position til at udfordre denne kraftfulde kvinde, så hun nøjedes med at svare: ”Behag og behag, jeg ved snart ikke, jeg fik ikke de svar, jeg bad om, taget i betragtning af, at jeg befinder mig i selveste drømmenes palads.”

Drømmevæveren så uforstående ud. ”Hvad mener du? Hvilke svar? Du har jo endnu ikke stillet mig noget spørgsmål.”

Nu var det Philililippa, der undrede sig. ”Altså, i drømmen fik jeg foretræde for dig, og fik lov at stille mit brændende spørgsmål, men drømmen gav mig ikke noget svar.”

Hun fortalte om drømmens billeder, og Drømmevæveren så mere og mere urolig, forlegen og forvirret ud.

”Det vil sige, at der ikke var noget i din drøm om velduftende rosenbladsbade og uendelige farvehaves vægtløshed?”

Philililippa huskede nu drømmens begyndelse, som netop lod hende svæve i dette fredfyldte farvehav.

”Jo, svarede hun, ganske kort helt i starten, men så skiftede billedet til dig ved væven.”

Drømmevæveren så nu dybt frustreret ud, tangerende til det rasende. ”Det er aldrig sket før, det må være fordi, du sover i samme rum som væven.” Hun gik rastløs frem og tilbage. ”Nettet omkring den må have været for svagt. Din drøm må have blandet sig med virkeli...” hun bremsede sig selv midt i ordet. Philililippas opmærksomhed skærpedes, og hendes bange anelser forstærkedes. Blandet sig med virkeligheden? Havde Drømmevæveren været oppe i Ravnetårnet i nat og sendt ravnene af sted? Hun var helt uforstående. Hvorfor ville hun dog gøre det? Hvad var dette her for et mystisk sted? Hvad var det for besynderligheder denne kvinde foretog sig i nattens mulm og mørke, og som Philililippa ikke måtte vide noget om? Hun vidste ikke, hvordan hun skulle reagere. Ville det være klogest at holde lav profil for ikke at provokere yderligere, og håbe på at Drømmevæveren ville være blid mod

hende, eller at matche hendes raseri og skarphed og håbe på, at det ville åbne op for nogle svar?

Men før hun nåede at beslutte sig, var Drømmevæveren kommet på banen igen fra sin ufrivillige pause.

”Ser du min pige, jeg havde brug for at købe mig lidt mere tid. De svar du søger, er ikke så simple at give, som vi begge kunne ønske os.” Philililippa spidsede ører. ”Ser du, det er min fornemste opgave at vide alt om dette rige. At kende hver en sjæls dybeste afkroge, længsler, ønsker og dæmoner, og samtidig kende himlens håb for hver en sjæl. Det guddommeliges højeste vej for hver enkelt af alle væsner. Det er det, jeg i virkeligheden væver drømmene af, det er det, der er deres essens. Sjælens sandhed og himlens håb bliver til billedtæpper bag øjenlåg. Men dette her har jeg aldrig været udsat for før. Det er aldrig overgået mig ikke at have svaret på et spørgsmål. Forstår du, jeg er at betragte som rigets viseste væsen. Det er mig, der har alle svarene. Men med dig, min pige, med dig er det anderledes. Det, der sneg sig ind i dine drømme i nat, er det, der er sket i mit palads siden du vågnede i skovbunden. Jeg har sendt mine ravne til hver en afkrog af riget for at plukke drømmefrø til vævens trend. Sendt sommerfuglene allesteds i denne verden for at fylde deres vinger med visdom til drømmenes islæt for at kunne finde svar på, hvem du er. Men jeg har stadig ikke svaret. Det smerter mig dybt at måtte erkende, men det er sandheden. Jeg kan endnu ikke give dig det svar, du så brændende ønsker, og tro mig, min fortvivlelse og frustration over det er lige så

stor som din. For det betyder, at jeg har fejlet. At jeg har svigtet mit kald og mit omdømme.”

Hun så pludselig helt mild og sårbar ud, og Philililippa følte medlidenhed med denne kvinde, som hun indtil for et øjeblik siden nærmest havde afskyet. Besynderlig og grotesk var hun stadig, men det var som om en smukkere og mere følelsesmæssig elegant kvinde begyndte at vise sig tydeligere i sprækkerne i hendes hårde facade.

Philililippa rejste sig op fra gulvet, så hun nu stod på et ligeværdigt niveau med Drømmevæveren. Hun vidste ikke, hvad hun skulle sige til denne slående og dybt skuffende realitet. Hun havde troet, at dette havde været løsningen på hendes kvaler. Hun havde oprigtigt stolet på, at denne kvinde ville kunne hjælpe hende. Havde hun virkelig gennemgået al den væmmelse, frygt og ubehaget for dette sørgelige resultat? Vist havde det været fantastisk at se dette overdådige drømmenes palads, og vist var her også skønhed, men var det virkelig alt? Hun mærkede fortvivlelsen overmande sig. Gråden stod hende i halsen. Først nu mærkede hun sin ensomhed. Denne ubærlige tomhed. Intethed. En længsel efter noget hun ikke huskede hvad var. En mathed i kroppen som en tung dyne, der gjorde hende svimmel og virkelighedsfjern. En lethed i hovedet, der gjorde hende ør, og gav hende en fornemmelse af, at hele hendes krop var ved at gå bagover. Først nu mærkede hun smerten over den skæbne, der var overgået hende. Denne sorg over at have mistet alle minder og alle rødder. At stå helt ensom, svajende i åbent rum uden at vide om nogen ville bekymre sig, hvis hun faldt.

Hendes hjerte knugede sig sammen, og smerten og gråden strømmede ud af det som en bølge op igennem halsen. Hun gav efter. Tårerne strømmede ned ad hendes kinder, og hun sank atter sammen på gulvet, hvorfra hun netop havde rejst sig, mens hun hulkede så hele hendes krop rystede.

Drømmevæveren bøjede sig over hende og satte sig på knæ på gulvet, så hendes brusende blå kjole omfavnede Philililippa. Hun strøg hende blidt over kinden og løftede hende op i sit skød. Vuggede hende blidt i sit blå ocean, mens sommerfuglene stille fløj omkring hende. Hun sagde ikke noget. Sad bare der og favnede Philililippa og vuggede hende i sit skød som et lille barn.

Philililippa hulkede af smerte, og det føltes som om gråden ingen ende ville tage. Men Drømmevæveren blev hos hende. For ingen kunne som hun føle hendes smerte. Hun så helt ind i Philililippas sjæl og følte hendes sorg. Og idet hun sad der med dette besynderligt udseende væsen i sine arme, stod det pludselig klart for hende, hvorfor hun ikke havde kunnet se, hvem hun var. Hvorfor ravnene og sommerfuglene ikke havde bragt nogen svar hjem fra selv rigets fjerneste egne.

Med en ømhed hun ikke tidligere havde vist Philililippa, at hun rummede, sagde hun, mens hun strøg hende over de krusede grønne krøller: "Mit barn, nu ved jeg, hvorfor din identitet et skjult for mig. Se, det er min opgave at væve alle dette riges væsners drømme. Men du, min pige, er ikke af dette rige. Ej heller af denne planet. Slet ikke fra denne galakse. Jeg kan ikke se, hvorfra du kommer, blot at du ikke er

herfra. Jeg kan kun se, hvad der foregår med og i væsner inden for Wollonviljas atmosfære. Du er kommet hertil fra en anden planet. Hvordan er mig endnu en gåde, men du er først dukket op i min bevidsthed i det øjeblik, du vågnede i skovbunden. Det fortæller mig, at du indtil da må have opholdt dig uden for Wollonviljas atmosfære. Det er derfor, du er mig så stor en udfordring. Aldrig før har det krævet mig så store anstrengelser at væve noget væsens drøm. Jeg mangler hele din baggrund. Jeg har ikke en eneste oplysning om dig, fra før du vågnede i dette rige. Og jeres drømme bygger i høj grad på, hvad I tidligere har oplevet. De er fulde af symboler, som tager udgangspunkt i noget, I kender, og som har en bestemt betydning for jer. Disse symboler kan jeg bruge som drømmebilleder til at formidle budskaber til jeres højere selv fra det guddommelige i jer selv. Symbolerne kan betyde noget helt forskelligt alt efter, hvis drøm det er, og andre symboler er nærmest universelle. Jeg bruger ofte drømmene til at minde væsnerne om den sandhed, de dybt inde i sig selv allerede kender. Det de måske godt ved, men ikke lytter til, fordi de i stedet søger svarene alle mulige andre steder uden for dem selv. Eller måske er man ulykkelig, og forstår ikke hvorfor eller hvad der skal til, for at blive lykkelig. I langt de fleste tilfælde bærer vi selv svaret i os. Vi kender den dybeste sandhed omkring vores situation, og ved inderst inde godt, hvad der skal til, for at få det vi ønsker os. Men måske kan vi ikke høre, hvad den vise stemme fra vores højere selv hvisker os i øret, fordi der er for meget støj på vores indre kanaler. Eller måske hører vi det, men er i tvivl om hvor stemmen kommer fra, og om det nu også er klogt at lytte til

den, eller om det er noget i os, der prøver at narre os. Sandheden er, at vores indre stemme – vores intuition – vores sjæl, aldrig vil prøve at narre os. Vores sjæl vil os altid det bedste og det, der leder os til størst lykke og glæde. Vores sjæl ville aldrig svigte os. Hvis den stemme, du hører, siger noget ondt eller negativt om dig selv eller andre, nedgør eller får dig til at føle dig dårligt tilpas, så er det ikke sjælen, der taler, men en af de andre indre stemmer, som mange også har. Det kan være dårligt selvværd, tidligere dårlige erfaringer og minder, sårethed og så videre. Vores sjæl vil altid bakke os op i at finde vores glæde, vores lys og vores kærlighed.

Men hvis man ikke ved dette, hvis man glemmer at lytte til stemmen, eller ikke kan høre den, så hører jeg den altid, og så væver jeg dens budskaber ind i drømmene. Bruger symboler som jeg ved, det pågældende væsen kender, eller billeder jeg ved, betyder noget bestemt for væsnet. Det er ikke altid, det virker første gang, for hvis der er rigtig meget støj på de indre kanaler, kan man måske slet ikke huske sine drømme. Faktisk gør det ikke så meget. Budskaberne i drømmene taler til os på en anden måde end den, vi kender fra vores vågne tilstand. De siver ligesom ind i sjælen som lys eller lyd gør det. Og jeg væver gerne den samme drøm igen til den er sivet dybt nok ind, og sjælen kan mærke den som sandheden.

Der er også mange andre slags drømme, som ikke nødvendigvis behøver at være dybe budskaber fra sjælen. Drømme kan være som en slags oprydning i sind og tanker, de kan hjælpe med at skabe mere stilhed på de indre kanaler. Det kan være drømme, som gengiver alt det, man har oplevet og

tænkt på i løbet af dagen eller ugerne, som jeg så sætter sammen på en ny måde eller i et særligt system, som væsnet måske ikke selv forstår, hvis det kan huske drømmen om morgenen, men som skaber indre orden på et dybere plan.

Der findes også en tredje slags drømme, men dem væver jeg kun ganske sjældent. Dem kan man kalde for profetiske drømme. I dem væver jeg billeder af fremtiden. Billeder af hvordan livet kan forme sig, eller billeder af potentialer. Det er yderst sjældent, at jeg væver profetiske drømme om en negativ fremtid. En drøm om en negativ fremtid er sjældent profetisk, men et billede af angst eller blot en oprydningdrøm. I sjældne tilfælde kan jeg finde på at væve en profetisk drøm om en negativ fremtid, men da vil det aldrig være et endeligt billede af, hvordan det vil gå, men en slags bevidstgørelse af, at hvis man ikke ændrer kursen i sit liv, passer bedre på sig selv eller træffer visere valg og lytter til sin indre stemme, så er dette et billede af, hvor man er på vej hen. Der findes ikke nogen færdig fremtid, som jeg kan væve, men potentialer. Alle har et frit valg og kan ændre kursen i deres liv.

Men ellers bruger jeg mest de profetiske drømme til inspiration. Som en opmuntring og en påmindelse af, hvem man er i sin sjæl. Som et billede af hvor smuk man er, og hvor højt man kan flyve, hvis man lytter til sin sjæl og følger sit hjerte.

Fælles for alle drømmene er, at det, jeg væver, er en bro til andre verdener, der fører til andre dimensioner af virkeligheden.

Men med dig Philililippa Principippa Princisjeska, med dig er det anderledes. For da du dukkede op for mit indre blik liggende drømmeløs i skovbunden, så kunne jeg ikke se et eneste billede fra din fortid. Jeg kunne ikke finde et eneste symbol, som jeg vidste havde en bestemt betydning for dig. Det eneste tegn jeg havde at følge, var tegnet i huden på dit bryst. Men det tegn har jeg aldrig tidligere set. Jeg ved ikke, hvad det betyder. Det er tydeligt, at det er knyttet til din identitet, siden det vokser ud af din hud. Der var ikke en eneste oplevelse printet i dit sind, som jeg kunne rydde op i eller bruge som baggrundsviden om dig. Du var helt blank, min pige. Hvordan du end er kommet hertil, så er det sikkert, at du har mistet hukommelsen undervejs. Hvad der er sket siden din ankomst her, kan jeg derimod se ganske klart, og siden blomsteralferne ikke har kunnet bringe din hukommelse tilbage med selv deres fineste mikstur, ser det desværre ikke lovende ud. Jeg kan ikke give dig svar på dit spørgsmål om, hvem du er, og hvor du kommer fra, mit barn, hvor gerne jeg end ville, og hvor meget det end nager mig, at der er noget, jeg ikke ved – spørgsmål jeg ikke kan svare på.”

Fortvivlelsen fyldte hele Philililippas krop. Kunne det virkelig være sandt? Kunne end ikke rigets viseste væsen hjælpe hende? Hun lå bare der i Drømmevæverens brusende kjole og græd. En stille gråd af sorg og fortvivlelse. Hun var træt, udmattet af de mange dages rejse, af alle de nye indtryk og

følelsesmæssige udsving hun havde været igennem. Træt ovenpå de mange kræfter hun havde brugt på frygt, angst og ubehag i dette palads. Der var ikke mere styrke i hende. Alt var udtømt. Hun kunne ikke mere.

Drømmevæveren hviskede en masse uforståelige ord, mens hun vuggede hende i sit skød, og snart faldt Philililippa i en dyb søvn. Drømmevæveren løftede hende op og lagde hende tilbage i spindelvævskøjen og dækkede hende nænsomt til med tæppet. Så gik hun ned i sommerfuglesalen og fyldte kjolen. Edderkopperne kom bærende med en masse nøgler fra en særlig kurv og begyndte omhyggeligt at rigge væven. Hun satte sig ved væven og gik i gang. Omhyggeligt og beslutsomt vævede hun. Pludselig vidste hun nøjagtigt hvilke billeder, hun skulle vælge. Tiden forsvandt, og hun gled ind i drømmen. Det samme gjorde Philililippa. Først gled hun igennem en masse farver, som en port til drømmenes sandheder. Hun så for sig et billede af en lang, hvælvet gang. Langs væggene hang blå gardiner. Hun bevægede sig forsigtigt gennem gangen. Den fortsatte som i en uendelighed, og mens hun bevægede sig igennem den, skyllede bølger af farver, følelser og fornemmelser ind over hende, til hun til sidst stod foran en stor rund port. Her sluttede drømmen. Philililippa vågnede med en besynderlig lethed i kroppen. Hun huskede ikke, hvad hun havde drømt, og følte sig ikke tættere på svaret på, hvem hun var, og hvor hun kom fra, men noget havde ændret sig. Hun følte sig tryggere og gladere uden egentlig at vide hvorfor.

Men det vidste Drømmevæveren. Det var fordi, hun havde overgivet sig. Tårerne havde rensset hende for fortvivlelsens tunge skyer, og hun havde overgivet sig til ikke at vide noget. Sluppet alle ideer om, hvad hun skulle og ikke skulle, og med et vidste Drømmevæveren, hvad hun måtte gøre. Nok kunne hun ikke svare på Philililippas brændende spørgsmål, men hun kunne se, hvilken rolle hun havde at spille, mens hun befandt sig i dette rige. Hvilket potentiale hun havde. Præcis hvordan hun ville spille sin rolle afhang af de valg, hun selv traf hen ad vejen og af noget, hun bragte med sig, fra hvor hun end kom fra, som Drømmevæveren ikke vidste hvad var. En viden eller nogle ganske særlige evner.

Philililippa kravlede ud af sin spindelvævskoje. Denne gang mere forsigtigt end før. Hendes krop kunne lettere bære hende nu, hvor gråden havde lettet hende for en tung byrde.

Hun gik ind til Drømmevæveren, som havde ladet edderkopperne forberede endnu et af deres overdådige måltider. Denne gang spiste de sammen, Drømmevæveren og Philililippa. Med sin genvundne ro gav Drømmevæveren sig god tid. Den hårde facade, hun før havde mødt Philililippa med, var faldet med hendes frustration over ikke at kunne give Philililippa, hvad hun havde rejst hele denne lange vej for at få, og med følelsen af at være utilstrækkelig i den rolle, hun var tildelt og havde valgt at tage. Samtidig havde hun vist sin modsatte side. Den side hun nødvendigvis måtte rumme for at kunne udføre sit arbejde – medfølelsen, omsorgen og indlevelsen, da hun havde vugget Philililippa i sit brusende blå sommerfuglehav. Stemningen mellem dem bar nu præg af

en langt dybere forståelse og forbundenhed og var samtidig både lysere og lettere. Med begejstring bød Drømmevæveren Philililippa af de mange indbydende retter på bordet. Hver gang med et skælmsk smil, mens hun brillerede med sine forførende retter, der tog dem begge med på vidunderlige rejser. Drømmevæveren vækkede alle Philililippas sanser med hver ny ret. Første mundfuld sendte en rislen helt ud i tæerne på Philililippa og vækkede hver en celle i hendes krop. Til at begynde med var det med en vis blufærdighed, men snart hengav hun sig i sanselighed og nydelse, til hun var mæt både i krop og sjæl.

Således opmuntret og veltilpas fortalte Drømmevæveren om sin nyvundne klarhed om tingenes tilstand.

”Du fine skabning”, sagde hun. ”Du er ikke af denne planet. End ikke af denne galakse. Du er kommet hertil fra fjerne egne, hvordan ved jeg ikke, men du er kommet her af en grund, og først nu kan jeg se hvilken. Du har en vigtig rolle at spille i dette rige. Du bærer svaret i dig på nogle af Wollonviljas største gåder. Jeg kan se, at du bringer en særlig gave med dig, en særlig evne, noget helt specielt som kan være løsningen på Wollonviljas største gåde og udfordring. Men hvad, evnen er, kan jeg ikke se, for du bærer ikke viden om den med dig. Idet du har bevæget dig ind gennem Wollonviljas atmosfære, hvordan det end er sket, har du været udsat for et voldsomt chok, som har udvisket hele din hukommelse, og end ikke jeg har adgang til den. Jeg kan ikke fortælle dig, hvad det er, du kan, kun at det er helt specielt, og at det muligvis ikke kun er en enkelt konkret ting, men måske

flere faktorer kombineret, som gør dig i stand til at hjælpe os i den dybeste nød, dette rige har set.”

Philililippa lyttede opmærksomt. Sad denne kvinde og fortalte hende, at hun var særligt udvalgt? At hun havde en mission at udføre. At hun medbragte en viden eller evne, som man ikke allerede havde i Wollonvilja? Det forekom hende temmelig usandsynligt. Hun følte sig meget lille og ubetydelig i dette rige. Følte sig langt mere til besvær end til gavn, og at det var hende, der havde mest brug for hjælp.

”Undskyld mig vise Drømmevæver”, sagde hun. ”Jeg ved, at du er dette riges viseste væsen, og jeg har stor respekt for og tiltro til din viden og dine evner, men dette forekommer mig helt usandsynligt. Hvordan skulle jeg på nogen måde kunne hjælpe dette rige, så længe jeg ikke engang ved, hvem jeg selv er, og hvad det er, du påstår, jeg ved eller hvilken særlig evne jeg har?”

”Jeg forstår din rådvildhed min pige, men du må stole på mig. Der er ikke skyggen af tvivl i mit sind. Det står soleklart for mig, at det er sådan, det hænger sammen. Men du har ret i, at du ikke kan være til stor gavn for riget, så længe du ikke husker din egen identitet. Det findes der råd for, mit barn. Løsningen er ikke entydig eller let, men den findes. Ser du, her i Wollonvilja findes intet væsen, som er mere alvidende end jeg. Men der findes et orakel. Et ganske særligt sted, hvor det siges, at man kan få svar på alle livets gåder. Det kaldes Kalejdoskopøjet. Jeg ved dybt i mit hjerte, at du der vil kunne finde svaret. Der findes ikke noget spørgsmål i dette rige, som

Kalejdoskopøjet ikke kan besvare. Grunden til, at der stadig findes gåder i Wollonvilja, som vi ikke kender svaret på, er at Kalejdoskopøjet ikke er at finde på noget permanent sted. Øjet flytter sig konstant, så ingen på forhånd vil kunne kende vejen dertil. Kun få har gennem tiderne fundet det, og al viden og alle optegnelser omkring det findes i Valaking – Wollonviljas eneste by. I denne by ligger et hemmeligt bibliotek, som troldmændene råder og vogter over.” Hun holdt en kort pause. Philililippa kunne se et bedrøvet udtryk i hendes øjne, og hun havde en fornemmelse af, at meget endnu var usagt.

”Du må finde dette øje. Ikke kun for din egen skyld, men for hele rigets. Der hviler en stor opgave på dine skuldre, både for din egen lykke og sjælefred, men også for Wollonviljas væsners overlevelse.”

Philililippa var stadig ikke helt med. ”Undskyld mig igen Drømmevæver, men nøjagtig hvilken nød er det, Wollonviljas væsner er i, som jeg skulle kunne hjælpe dem med?”

Drømmevæveren tog en dyb indånding, og det samme bedrøvede blik som før, trådte atter frem i hendes øjne. ”Har du lagt mærke til, at alle væsner i dette rige har et lys i hjertet? Hun trak sin blå kjole en smule til side, og det, der før havde været at skimte som et svagt blødt skær gennem kjolen, kom nu til syne som et varmt, strålende lys ud fra hendes bryst.

Philililippa var målløs. Dybt betaget af det dragende, smukke lys sad hun bare og betragtede det. Hvilken utrolig skønhed dette rige rummede.

”Alle væsner i dette rige bærer sådan et lys i deres hjerter, ” fortsatte Drømmevæveren.

Philililippa tænkte tilbage på sine oplevelser, siden hun var vågnet i skovbunden. Alt havde været nyt for hende, og indtrykkene havde været overvældende. Nu hvor hun tænkte tilbage, huskede hun nok at have set dette sælsomme skær i alle blomsteralfernes hjerter gennem deres smukke blomsterklæder. Og i Hestedalene var det jo helt tydeligt. Fralinkalas hjerte lyste tydeligt gennem dens hud.

”Dette lys er det, der giver os vores livskraft. Det er herfra vi henter vores glæde, styrke og kærlighed. Det er det, der holder os i live. Men nu er der sket det skæbnesvangre, at nogle af disse lys er begyndt at gå ud. Lyset i nogle af væsnernes hjerter er slukkede. Det er den værste katastrofe i hele rigets historie. Et for et går lysene ud. Vi ved ikke, hvorfor det sker, og vi kender ingen kur imod det. I takt med, at lyset bliver svagere, begynder væsnet lige så stille at miste sin livslyst og sin energi. Langsomt går det ind i en dyb depression. Sindet formørkes, og kroppen bliver grå og afkræftes langsomt. Til sidst forsvinder al livskraft og væsnet dør. Vi har prøvet at finde ud af, hvor sygdommen kommer fra, om den smitter fra væsen til væsen, og hvad der eventuelt kunne være smittebæreren, men intet tyder på, at det er smitsomt. Det dukker antageligt tilfældigt op snart i den ene afkrog af riget, og snart i den stik modsatte, uden at der har været nogen form for kontakt imellem dem. Det er os en stor gåde, hvad det kommer af, og hvad vi kan gøre ved det. Vi har prøvet alle vores ellers yderst virksomme helbredelsesmetoder, men selv

de ypperste metoder kan højst udsætte og formilde processen, ikke helbrede. Det er en stor sorg for riget.

Jeg ved ikke, hvad det er, du kan eller ved, men ét er sikkert, du kan hjælpe os, og det er den højere mening med din tilstedeværelse her. Langt de fleste af rigets beboere vil gøre alt, hvad der står i deres magt for at hjælpe dig med at finde frem til din identitet, så du dermed kan hjælpe os. Der er ikke skyggen af tvivl i mit hjerte om, at det er sådan, det hænger sammen.”

Philililippa var usikker. Det lød utænkeligt i hendes ører at hun, der knapt kendte sit eget navn, skulle kunne gøre en forskel i den store tragedie, der var ved at overgå Wollonvilja.

”Drømmevæver, jeg er meget beæret over den tiltro du viser mig, men jeg er overbevist om, at der må være sket en misforståelse. Jeg ville virkelig gerne kunne hjælpe jer i denne store nød, men ...”

“Godt, så siger vi det,” afbrød Drømmevæveren. ”Den bedste måde, du kan hjælpe os på, er ved at rejse til Valaking og finde så mange oplysninger om Kalejdoskopøjet som muligt, så du har de bedst mulige vilkår for at finde det.”

”Jamen, forstår du ...”

”Der er ingen tid at spille, du må rejse allerede i morgen tidligt.” Philililippa fornemmede en snert af den samme hårdhed, som hun først var blevet mødt med, og hun kunne mærke, at det var alvor. Hun mente rent faktisk, at Philililippa

kunne gøre en forskel, og tog ikke tvivl, modstand og usikkerhed for gode varer.

Philililippa kunne ikke benægte overfor sig selv, at hun stadig rummede disse følelser. Selvfølgelig ville hun gerne hjælpe, hvis hun kunne, men det hele forekom hende uvirkeligt. Hun var havnet i dette rige, som hun intet vidste om og ingen relation havde til. For hende var det værste, at hun ikke huskede, hvem hun var og hvor hun kom fra. Hvis Kalejdoskopøjet kunne fortælle hende det, var hun villig til at begive sig ud på rejsen dertil, og hvis Drømmevæveren mente, at hun kunne hjælpe riget, så måtte det jo komme an på en prøve.

”Godt, så bliver det sådan,” sagde Philililippa med beslutsomhed i stemmen. Hun vidste, det var det, Drømmevæveren gerne ville have.

Drømmevæveren sendte hende et tilfreds blik. ”Godt, min pige. Brug resten af dagen på at samle kræfter. Nyd skønheden i mit palads, og lad den fylde dit hjerte med lys og mod. Din rejse bliver lang og farefuld, og ingen ved endnu præcis, hvad der venter dig. Du må forberede dig på lidt af hvert.”

Den næste morgen vågnede hun, da solen nåede hende gennem paladsets spindelvæv. Edderkopperne havde forberedt proviant til hende, som de havde spundet ind i en slags rygsæk, og straks, da hun steg ud af sin køje, hægtede de

den af væggene, rullede den sammen med det lille tæppe, og pakkede det ned til provianten.

”Køjen er let som en fjer og vil sikre dig en rolig og dyb søvn lige meget, hvor du må overnatte,” sagde Drømmevæveren. ”Du må rejse så snart, du har fået lidt at spise.”

Under måltidet forklarede hun Philililippa, at hun skulle rejse mod nord. Valaking var øens centrum, og alle rigets beboere ville kunne vise hende vej.

Da de skulle tage afsked, sagde Drømmevæveren pludselig: ”Jeg opdagede i øvrigt i nat, mens jeg vævede, at din skæbne på en eller anden måde er forbundet med en kvinde ved navn Elisa, der boede i Wollonvilja for mange år siden. Hende vævede jeg nogle ganske særlige drømme til ...” så holdt hun pludselig inde, og det hemmelighedsfulde, kølige blik bredte sig igen over hendes ansigt. Philililippa greb opmærksomt denne oplysning og ville stille hundrede spørgsmål, men Drømmevæveren afviste hende klart. ”Jeg kan ikke røbe et andet væsens drømme eller viden om hendes inderste for dig, det strider mod al moral i min position.”

Philililippa fornemmede tydeligt, at det handlede om noget ganske andet, og at der var en masse i den sag, der endnu var usagt. Drømmevæveren pustede sig op i al sin pragt, og Philililippa var klar over, at denne stolthed og strenghed skulle dække over noget andet.

”Du vil tids nok finde dine egne svar i den sag,” sagde Drømmevæveren spidst og afvisende. ”Nu må du gå, det er langt op på formiddagen, du har ingen tid at spille.”

De tog en kølig og uforløst afsked, og Philililippa begav sig ned ad bjerget. Da hun rundede stiens første kurve rundt om bjerget, så hun ikke længere kunne se spindelvævspaladset, mærkede hun pludselig, hvor lettet hun var over at være sluppet helskindet ud af det. Hun mindedes, hvor rædselsslagen hun havde været på vejen op ad bjerget, og til trods for Drømmevæverens trøst og mildhed mærkede hun nu alligevel, at hun ikke på noget tidspunkt havde slappet af, mens hun var der. Edderkopperne og Drømmevæverens vekslen mellem det barske og det blide havde holdt hende på tæerne hele tiden. Nu slappede hun af, og jo længere hun kom ned ad bjerget, jo lettere følte hun sig, og jo mere lettede disen fra vandfaldet, så solen atter kunne stråle frit.